

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** a pessetas 1'80
Cuba y Puerto-Rico. 2.—Estrangeros. 4'00.

LA DIMISSIÓ DEL HÉROE DE SAGUNTO.

Hostes vindrán que de casa 'ns. treurán.

BALANS.

CONFESSEM la nostra naturalesa impermeable: acabem de assistir a tres setmanas de festes y esplendors sense enternirnos, sense comoure'ns, sense perturbarnos lo més minim. Ni las formidables salvadas de las esquadras han lograt aixordarnos, ni 'ns han pogut enlluhernar los deu mil duros de cohets y carretillas ab que va donarse lluhiment y esplendor a la festa marítima del dissapte.

L'espatech de las salvas fácilmente s'extingeix y 'ls cohets estallan y 's tornan fum, com certs entusiasmes. Per nosaltres la visita del *Jefe del Estat* a una població important com Barcelona, no deu medirse per las salvas ni pels cohets que 's disparin, sinó pels beneficis que pot reportar a la població. Per aixó son sempre dignes de atenció especial los actes qu'executan en aquests cassos los alts poders del Estat, aconsellats, com es natural, pels seus ministres responsables, ja que a n'ells personalment no se 'ls pot imputar la menor censura. Ara bé, ¿las personas que han aconsellat a D.ª Maria Cristina, han tingut l'acert de ferli invertir lo temps qu'entre nosaltres ha permanescut, de una manera adequada al caràcter y a las necessitats de Barcelona? Aixó es lo que anem a veure.

Ignoro fins a quin punt es Barcelona una població religiosa; de totas maneres no podran queixarse los elements més ó menos eclesiàstics. D.ª Maria Cristina en 21 dias de permanencia aquí, ha prés part en 12 actes de caràcter religiós. Son los següents:

Dia 16 de maig: Te-Deum.—Dia 19: Missa a Palacio.—Dia 20: Missa a Palacio.—Dia 24: Inauguració del temple de Santa Madrona (desde tres quarts de 11 a dos quarts de 2).—Dia 25: Missa a la Catedral y visita a la cripta de Santa Eularia (2 horas llargas).—Dia 26: Salve a la Mercé.—Dia 31: Missa a la Mercé al demati y Professó de Corpus a la tarde.—Dia 3 de juny: Missa a Santa Maria y Professó de la mateixa parroquia a la tarde.—Dia 5: Missa a la Parroquia del Pi.

Baix lo punt de vista religiós, los ministres de D.ª Maria Cristina casi mereixen 40 dias de indulgencia.

Las diversions profanas, com son funcions teatrals, festes públics y altres espectacles, no han quedat endarrera, absorbint una bona part del temps que D.ª Maria Cristina ha permanescut entre nosaltres. Si no anem errats de comptes, suman 14, dugas més que de religiosas.

Vagin contant.
Dia 18 de maig: Funció de gala a Romea.—Dia 19: Carreras de caballs y a la nit primera funció de gala al Liceo.—Dia 20: Serenata per las societats corals.—Dia 21: Regatas.—Dia 22: Segona funció de gala al Liceo dedicada als marinos extrangers.—Dia 23: Primera funció de gala en lo Teatro Lirich.—Dia 24: Funció de gala en lo Teatro Principal.—Dia 27: Tercera funció de gala en lo Liceo.—Dia 29: Gran retreta militar.—Dia 30: Segona funció de gala en lo Teatro Lirich.—Dia 2 de juny: Festa marítima.—Dia 3: Alborada a Palacio.—Dia 4: Quarta y última funció de gala en lo Liceo.

Tampoch poden queixarse 'ls aficionats a l'ostentació. Pero ¿Barcelona ha reportat algun benefici positiu de totas aquestas festes y funcions de gala?

Aquí está la qüestió.

Passém ara al renglò dels actes palatins.

Recepcions: Dia 17 de maig (cumpleany del rey). Gran recepció palatina. (Durá prop de tres horas).—Dia 18: Recepció del cos diplomàtic.—Dia 19: Recepció de algunas autoritats.—Dia 21: Thé regi y assalt de comestibles.—Dia 26: Recepció dels Ajuntaments de la Província.—Dia 29: Recepció de una comissió de obrers que demanaren lo sufragi universal, (durá sols alguns minuts).—Dia 30: Recepció de alguns joves distingits. (Aixís s'anunciá).—Dia 1 de juny: Recepció de senyoras y senyoretas.—Dia 4: Recepció de la comissió que feu entrega a la regent del sermò del canonge Ribera, pronunciat a Montserrat.—Dia 4: Audiencia al tenor Gayarre.

Y algunas otras audiencias menos importants.
Banquets.—Dia 17: Gran banquet regi.—Dia 20: Banquet regi en honor dels prínceps extrangers.—Dia 22: Banquet regi en honor de la marina francesa.—Dia 23: Banquet regi dedicat a la Esquadra austriaca.—Dia 27: Banquet en honor del rey de Suecia.—Dia 29: Banquet regi en honor dels jefes y oficials del exercit.—Dia

30: Banquet regi dedicat a literats, artistas y classes productoras.—Dia 3 de juny: Banquet regi en honor dels jefes de la esquadra espanyola.

Total: 2 thés: 9 recepcions importants y 8 banquets: suman 19, casi un per dia.

Inauguracions y solemnitats.

D.ª Maria Cristina assistí a las següents:
Dia 18 de maig: Repartició de premis de la Societat Económica de Amichs del País.—Dia 20: Inauguració de la Exposició universal.—Dia 27: Jochs Florals.—Dia 1.er de juny: Al demati recepció dels lots benéfics del Institut de Foment del treball nacional, efectuat en lo Pabelló de ciencias de la Exposició, y a la tarde Inauguració del monument a Colón.

Deixá d'assistir a la inauguració del monument a Güell y a la obertura del carrer de reforma, rebatejat ab lo nom de la soberana.

Passeigs y excursions terrestres: Pocas y ben aprofitadas: Dia 17 de maig: A Miramar.—Dia 27: Al Tibidabo.—Dia 28: A Montserrat.—Dia 30: A ca'n Tunis ahont presenciá los exercicis de alguns regiments de caballeria.—Dia 4 de juny: A Montjuich.

Excursions y visitas marítimas: ¡La mar! Dia 18 de maig: Visita al Duch d'Edimburg y a alguns barcos espanyols: (desde tres quarts de 5 a dos quarts de 8).—Dia 19: Esmorsar a la Numancia y visita al Destructor, (durá també algunas horas).—Dia 21: Esmorsar regi a bordo del Surprise y excursió marítima, (Llarga).—Dia 22: Esmorsar a bordo del Vesubio y visita als acorassats Italia y Dandolo. (Desde avants del mit-dia a las 6 de la tarde).—Dia 23: Visita als barcos Custozza, Tegethoff, y Panther y passeig marítim. (Desde las 2 de la tarde a las 8 del vespre).—Dia 25: Visita a la esquadra francesa. (Dos horas).—Dia 2 de juny: Visita a alguns barcos de la esquadra espanyola y excursió marítima a Badalona. (De las 3 de la tarde a las 9 del vespre). Visitá la torre del Sr. Arnús y no a cap fabrica per falta de temps.

Totas aquestas excursions y visitas absorbiren també una gran part del temps de que podia disposar la regent.

Ultim capitul: visitas per la ciutat y alguns actes especials.

Militars:—Dia 24 maig: visita als quartels.—Dia 28: Revista militar.

Civils:—Dia 5 de juny: Visita a la Diputació provincial, a la Audiencia y a la Llotja. (Molt rápida).

A Societats particulars: Dia 19 de maig: Al Circul del Liceo.—Dia 24: Al Ateneo barcelonés. (Aprofitá 'ls intermedis de dos funcions).

A l'Exposició: Apart del dia de la inauguració, visitá rápidamente alguns dels edificis del Parch, lo dia 26 de maig y 'l dia 5 de juny.

A establiments benéfics: Dia 23 de maig: Sala de assilo del carrer de Aldana. (Mitja hora curta).—Dia 24: Casa de caritat. (Prop de una hora). Dia 1.er de juny: Casa de maternitat y expositis.—No visitá cap hospital ni cap altre establiment dels molts qu' existeixen a Barcelona.

Naturalment, ab lo temps tan sumament ocupat, de las 500 horas que la Reyna regent permanesqué a Barcelona, no n'hi quedaren més que dugas y encare curtas per visitar alguns establiments fabrils.

Lo dia 26 de maig visitá rápidamente la fabrica España Industrial y la de Sert germans, ahont vejé tan sols l'exposició dels productes, sense poder recorrer, per falta de temps las quadras dels operaris.

Per la mateixa falta de temps deixá de fer la visita que tenia anunciada a la Maquinista terrestre y marítima.

Y ara 'ls monàrquichs entusiastas, que treguin las conseqüencias que vulguin del present balans, rigurosament exacte.

P. K.

¡POBRET!

Per dins de ca la Ciutat se senten uns crits que atronan; las grans bóvedas ressonan d'un modo que fa fredat.

Tot es negre y rosch y trist, y dins d'aquella negrura hi corra un baf d'amargura que may no s'hi havia vist.

¿Sentén quin sach de gemeschs? ¿quins sospirs? ¿quinas patadas? ¿quins bòts? ¿quinas sotragadas? ¿quins ays... y quins esbutechs?

Tot vé d'un bulto arrambat... ¿No 'l veuhem allí a la vora? Es don Francisco que plora, y exclama:—¡Ja se 'n ha anat!

C. GOMA.

EMPRE m' ho havia pensat: per treure sustancia de las cosas que no 'n tenen, los monàrquichs se pintan sols.

Escolteulos:

«Barcelona s' ha tornat monàrquica: l'esperit republicà s' ha desfet com fum, a la presència de la regent, per obra y gracia de las grans festes organizadas per nosaltres.»

¿Será veritat?

Per la nostra part sols desitjem una cosa. Que s'estableixi 'l sufragi universal y que s'efectuïn unas eleccions sense trampas: claras y legals. Y quan arribi aquest cas, ja 'ls ho dirém de vots.

No pot queixarse en Rius y Taulet. Divendres de la senmana passada mentres ell inaugurava lo monument a Colón, a Montjuich feyan salva. Y mentres estavan carregant un canó, aquest va desapararse, destrossant a dos pobres artillers.

«Nada, dos soldados muertos: puede el baile continuar.»

La delegació del Ajuntament de Génova va portar una magnífica corona dedicada al immortal navegant. Y vingué l' hora de la inauguració, y D. Francisco de Paula no savia ahont colocala.

Per últim, després de moltes vacilacions, va tenir una idea lluminosa, y la rica corona de Génova quedá penjada al peu dret de Catalunya.

Lo qual en certa manera déu voler dir que nosaltres las coronas de un poble germá, las fém anar a puntadas de peu.

Continua ab molt rigor lo bloqueig de la Alsacia y la Lorena. Tots los passatjers que desitjan visitar aquells païssos, han de provehirse de un passaport que costa molt d'obtenir.

Y als que no duhen passaport, se 'ls obliga a recular. ¿Qui havia de creure que un poble civilizat com Alemania imitaria las prevencions dels xinos aixecant una gran muralla per aislar las sevas conquistas!

Conquistas mal adquiridas, perquè tan sols lo que s'adquireix malament s'amaga de aquest modo. Pero vé un dia que fins lo més amagat surt a la superficie.

Los conservadors barcelonins remugan de mala manera, al veure com en Sagasta s'aprofita de las ventajass del viatge de la Reyna Regent.

—Nosaltres, diuhen, varem fer la restauració y un altre la utilisa.

Si, senyors, tenen rahó; pero en aquest món ja se sab no sempre 's menja la llebra lo cassador que la treu del cau.

Per menjar llebra lo més segur es anarse'n a la plassa y comprarla morta.

Hasta en Mañé que tot ho veu negre está entusiasmat ab la cordura, la sensatés y la cortesia del poble catalá.

Molt bé D. Joan, molt bé.

Pero ara sigui lògich y confessi que a un poble tan sensat y tan entenimentat al no concedirseli 'l sufragi universal, se li comet un robo.

Un poble de tals condicions es malaguanyat per comparsa.

Los hi recómano la colecció de fieras de Bidel y Alexiano.

Hi ha exemplars preciosos y 'ls exercicis qu'executa cada nit lo domador son molt aplaudits per l'audacia que revelan y pèl gran efecte que produheixen. No deixin de anarhi.

L'Institut de Foment del treball nacional va oferir un suculent esmorsar als ministres que 's trobavan a Barcelona, y sols un d'ells va assistirhi, 'l de Marina, que dintre del ministeri fa 'l paper de proteccionista. Los demès van fer l'orni.

Desenganyinse 'ls senyors del Foment: a copia d'esmorsars no 's conquistan ministres.

Perque es lo qu'ells diuhen:—Féu festes y tiberis: destineu valiosos regalos a la regent; féu gala de una gran ostentació, donchs senyal de que no esteu tan mals com aneu dihent.

Als ministres no se 'ls impressiona ab esmorsars. Més hauria valgut, hauria sigut més eficas y 'ls hi hauria sortit més barato una gran manifestació dels obrers que 's troban sense feyna.

Davant de aquest espectacle los tupés més tiessos, s'arronsan.

La política de uns quants dias ensà està concentrada en un sol fet: en la dimissió del general Martínez Campos.

¡Pobre héroe de Sagunto, qui li havia de dir!

Avuy tota la familia real se 'n ha anat a passeig (en lo bon sentit de la paraula); y 'l capitá general de Madrid que va cada dia a buscar lo sant y senya a Palacio, rebé ordre terminant del govern de anarlo a rebre de la infanta D.ª Eularia, casada ab lo fill del Duch de Montpensier, qu' es avuy un simple comandant d' exercit.

A D. Arseni li van pujar los colors a la cara, com si hagués rebut una bufa, y va enviar per telégrafo la seva dimissió.

Lo conflicte està circumscribit entre D. Arseni y en Cassola.

—¡O ell ó jo! es fama que diu, y en Sagasta no sab per quin cap girarse.

Perque prescindir del héroe de Sagunto val tan com renunciar al carbó de garrofer qu' es l' únich que 's gasta en la cuyna de la restauració, y prescindir de 'n Cassola equival a renunciar al arrós.

¡Pobre D. Práxedes!

Espanya, es a dir no Espanya, 'l govern espanyol, se nega a pendre part en la próxima Exposició de Paris.

¿Per qué? Un periódich monárquich ho diu ben clar: perque Fransa, a la sombra de la Exposició intenta realisar una gran manifestació republicana.

Ara hè: Barcelona acaba de realisar una Exposició que s' ha convertit en una gran manifestació monárquica, y a no ser la republicana Fransa que li ha dispensat lo seu decidit apoyo, la Exposició universal de Barcelona fracasava.

Ab molta rahò diu lo *Liberal* de Madrid:

«Aixó voldrà dir que las Repúblicas tenen l' obligació de ser cortesas.

»Y las monarquías, no.»

Las monarquías europeas que 's negan a pendre part en la Exposició universal de Paris, ab la qual la nació francesa intenta conmemorar lo primer centenari de la Revolució son molt injustas.

Fransa sempre 'ls podrà fer una reflexió contundent.

«En la Revolució—podrà dir—hi va pendre part activa 'l jefe de la familia de Orleans, aquell célebre Felip Igualtat, que va portar l' esperit revolucionari fins al extrém de votar la mort de Lluís XVI y de la seva dona. Ara hè: no hi ha una sola dinastia a Europa que no estigui emparentada ab la familia de Orleans. ¿A qué vé, donchs, renegar de la Revolució y emparentar ab un dels primers y més odiosos revolucionaris?»

Párrafo de una carta de Madrid que publica *l' Brusi*:

«Aquí 's llegeixen ab gran interés las descripciones de que venen plens los diaris de las festas que se celebran a Barcelona, y que més que festas a la Industria y al treball, semblan festas que 's tributan a la Monarquía.»

¡Viva la franquesa!

En Boulanger ha ensenyant las unglas en la Càmera de Diputats, promovent un escàndol de primera forsa.

Pero no tindrà ganas de tornarhi, ja que se 'n va endur una carrera de baquetas en tota regla.

Tots los reaccionaris van votar ab ell; de republicans unicament 17.

Desde que s' ha cubert ab la pell de lleó que se li véu l' orella, com al burro de la fábula.

CARTAS DE FORA.—Nos escriuhen de Vilaseca que 'l mestre elemental de aquella població castiga bárbarament al seus deixebles, noys de poch anys, fins al extrém de agafarlos per las orelles y alsarlos y aplicarlos altres càstichs pèl mateix estil. Creguins lo mestre de Vilaseca: lo professor ideas carlistas no autorisa per cometre aquestas barbaritats.

Lo rector de Sudanell (Lleyda) las ha empresas contra 'ls que llegeixen la CAMPANA, dihentlos que son uns jugadors de canet. Una pregunta: ¿qué val més? ¿Ser jugador de canet ó jugador de majordonas?

Afegeix l' indicat rector que 'ls que l' escribim som uns dimonis en forma de persona. May menós: més val tenir la forma de persona que la forma de bacallá.

Entre 'l rector y 'l vicari de Porrera hi ha celos místichs a propòsit de las *Hicas* de Maria. Sobre guarir un altar a gust del rector ó a gust del vicari, com volian algunas *Hicas*, va haverhi per quatre presidentas una reprimenda tan forta, que totas quatre van sortir de la iglesia plorant amargament.

Ja ho diu lo ditxo: «Dos galls en un gallinè, no hi están bé.»

CATALUNYA INDEPENDENT.

AJA; 'l felicito, felicítim, felicítimos....

—No hi ha cap inconvenient: admeto la felicitació, 'l felicito y ja estém felicitats. Pero ara diguim: ¿a que venen tantas felicitacions?

—¡Home! ¿aixó pregunta?.... ¿qué vé del hort?

—No senyor; vinch del cap de

vall de la Rambla.

—¿Que no ha llegit lo manifest dels autonomistas?

—¡Autono... qué?

—Mistas:

—Nó; no hi llegit res dels tals mistas. ¿Qué son aixó?

—Los catalans que volen tornar la patria al estat en que estava

avants de que Felip quint, lo butxí de Catalunya,

'ns deixés sense drets ni torts ni més roba que la que duyan a sobre.

—Pues, fill, aquesta es la primera noticia...

—¡Ah! Es una cosa prodigiosa: han escrit un manifest que fa fredat y l' han enviat a la reyna.

—Y ella ¿qué ha dit?

—Per ara res; pero se 'l deurá mirar, y luego es probable que fassi tot lo que 'l manifest diu.

—¡Y qué diu, qué diu? ¿es en vers?

—Nó; pero poch se 'n hi falta. Allí hi ha 'l programa dels autonomistas y el resúm de todas las sévas aspiracions. Diu que 'l llegirlo fa venir las llágrimas als ulls.

—¡Ah! ¿es a dir que vosté tampoch l' ha llegit?

—No; pero es igual. Per un que n' está molt ben enterat, ne tinch noticias especificadas.

—A veure, a veure: cóntimen alguna cosa.

—¡Figuris! Catalunya tornarà a ser poch menos que independent. No tindrém ab Madrid otras relaciones que las que 's tenen ab parents que viuen lluny de nosaltres: l' estimarém, li escriurém alguna carta de tan en tan... y pari de contar.

—¡Bravíssim! Aixó marxa: endavant.

—En tota la frontera de Catalunya, desde l' alt Aragó fins més avall de Tortosa, hi posarém un reixat, perque cap castellá passi d' amagatotis. Si per cas ne ve algún haurá de pagar una pesseta d' entrada y deixarse posar bossal, perque no mossegui a ningú. Als que per precisió hajin d' atravesar Catalunya pera embarcarse, verbi-gracia a Barcelona, al passar lo reixat se 'ls collocará una bandereta al coll que dirá: *Va de tránsito*, com los carros que no han de pagar consums. ¿Qué tal? ¿li comensa a agradar?

—¡Ja ho crech! Segueixi.

—Aquí tots los empleats serán catalans: lo cos de municipals s' haurá de formar de cap y de nou: fora Xanxas, Quimenas y Gutierras... Lo trajo que portin també serà catalá. En lloch de casco, barretina; als peus, espartenyas de cinch vetas, y en compte de sabre, mandró.

—¡Guapo! D' aixó 'n dich ideas.

—Lo catalá serà l' únich idioma admés en tot Catalunya. Al que digui alguna cosa en castellá, se li posará una multa, per la primera vegada: a la segona, un any de presó y a la tercera garrot... ó potser penjat, que fa més antich.

—Y ¿que no hi haurá exercit?

—No, es dir sí; pero exercit exclusivament nostre, catalá: nosaltres lo pagarem y nosaltres lo manarém. Los soldats anirán també ab espartenyas, brusa blava y calsons de cuyro... vaja, un vestit pèl estil del dels ci-payos. ¡Eh, que será pintoresch!

—Y económich.

—¡Oh! La economia reynará per tot Catalunya: no 's gastarà més que lo que 's necessari.

—¿Qué suprimiran los empleats?

—Nó; pero serán catalans y no tindrán tractament: tots serán vos. Los documents públichs, bandos, allocucions... tot se redactará en catalá: ja s' ha acabat alló dé: *Barceloneses: hoy es un dia de jubilo... Llavors se dirá: Barcelonins: avuy es un jorn de regositj.*

—Y 'l gobernador, l' arcalde, 'l general ¿també serán catalans?

—¡Vaya! Hasta 'l bisbe: veu, lo d' ara servirá d' alló més bé, perque n' es y se 'n diu.

—¿Qué 'n farán de 'n Rius y Taulet? Aquest també es catalá.

—De nom sí; pero de fets es andalús: lo nombrarém embaixador de Catalunya... a Málaga, per exemple.

—Suposo que no deurá haverhi diputats, senadors y tota aquesta masega.

—¡Al contrari! Més que may. Nosaltres mateixos los elegirém y organisarém las Córts aquí. Tots los dicursos serán catalans, las lleys serán catalanas, la *Gaceta* serà catalana.

—Y 'l *Brusi* donchs, ¿qué no sortirá?

—Sí; pero si no 'l fan en catalá, vindrá a ser com un diari extranjer publicat a Barcelona.

—Tè rahò: aixís com a Paris n' hi ha de castellans...

—¡Just! Eh, diguim la veritat ¿qué li sembla del projecte?

—Lo qu' es jo 'l trobo magnífich... pero ¿vol dir que 's podrà realisar?

—¡Vaya! Ja pot pujarhi de pens...

—De veras? ¿Y será prompte?

—Fixament no s' ha senyalat la inauguració; pero 's creu que será l' any que vé, durant los tres dias de Carnestolltas...

FANTÁSTICH.

¿NO HI HA DINERS?

¡Con que, simpátich Moret, la próxima exposició dels francesos li fa pò

y 'ns vol fer fè un bunyolet!

¿Es dir que 'l nostre país

tè tants poch rals per gastar

que Espanya no podrà anar

al Certámen de París?

Ja veurá, parlém en plata:

de pelats n' estém a fé;

gracias, tal volta, a vosté

som més pobres que una rata.

Pero, ja que ha confessat

la miseria que 'ns apura,

alsa ¿per qué no procura millorar lo nostre estat?

¿No diu que 'l país es pobre

y per xó no va a Paris?

Pues, amunt; segueixi aixís

y completi la seva obra.

¿Vosté cobra sis mil duros?

Pues posis a la meytat:

ab tres mil y 'l pis pagat

pot ben viure sense apuros.

Vinga introduhi economias,

sobre tot en los sous grans:

menos paga als capellans,

suprimeixi cessantias.

Despedeixi generals,

esborri certas prebendas,

escursi pagas tremendas...

la questió es estolviar rals.

Anant per 'questa dressera,

ja veurá com desseguida

la nostra bossa pansida

s' ompla de mala manera.

¿Qué m' hi diu? ¿que aixó no 's pot?

¡Oh, cá! Digi la vritat:

es que vosté s' ha tornat

una mica madurot.

Es que ja no li fa gracia

tot lo que vé de Paris,

y ha perdut aquell barnís

que se 'n diu de *democracia*.

Las cosas netas y claras,

que aquí tots nos coneixém

y actualment ja no 'ns fihém

de compars y comars.

¿Es que en Bismarck li haurá escrit

un bitlletet reservat

y vosté li ha contestat:

—Descuydi; será servit?—

A pesar de la castanya

que 'ns van donar fa alguns anys,

lo qu' es los vents alemanys

dominan molt aquí a Espanya.

Y la trepa fusionista

per xó a tot los diu que sí...

¿Quin modo de descendí

l' antich partit progressista!

¿Cometre la criaturada

de no aná a la Exposició

de Paris, per la rahò

de que Espanya está tronada!

Si la fessin a Berlín,

¿no es vritat que s' hi aniria

y 'l govern s' hi gastaria

no un milió, sino deu, vint...?

¡Ay Moret, Moret, Moret!

Cregui que ha errat la calada:

fa una llarga temporada

que vosté no fila dret.

¿Li ha dat per no aná a Paris?

Pues preparis a escoltá

los xiulets que sentirá

dels quatre ánguls del país.

Tan si risca com si rasca,

tan si es que té pòr com no,

cregui qu' en aquest rengló

se li ha girat mala tasca.

¿Sab, si 'l seu criteri imposa,

qué dirán los liberals?

Que si Espanya no té rals,

vosté no té... un' altra cosa.

C. GUMÀ.

LO MILENARI DE LA CAMPANA.

DELANTAN os traballs aixís de redacció com de ilustració del gran número extraordinari que projectém publicar lo dia 21 de juliol vinent.

Y a propòsit del número indicat.

Hem rebut algunas cartas preguntantnos si estém disposats a admetre traballs de las

moltas personas que solen favorirnos ab la seva coloboració. Més clar: se 'ns pregunta si estém disposats a obrir las columnas del número 1.000 de LA CAMPANA DE GRACIA, en la mateixa forma en que cada any obrim los del *Almanach*.

Resposta: en general tal es la nostra intenció. Pero com l' espay que podém destinar a la coloboració será bon xich més reduit en lo citat número extraordinari que 'l de que disposém en los *Almanachs*, nos veurém obligats a fer una tría més escrupulosa dels originals que se 'ns remetin, y únicament insertarém los millors y d' entre 'ls millors aquells que bonament hi cápigan.

Feta aquesta salvedat, reberém ab gust tots los traballs, ja en prosa, ja en vers, que al efecte se 'ns remetin fins lo dia 25 del corrent juny, en l' advertencia que 'ls que sigan dignes de publicarse, si per qualsevol motiu no podiam incloure en lo número extraordinari, procurarém darlos a llum qualsevol altre dia,

En tot lo inmens perimetro que ocupa l'Exposició universal no s'ha habilitat un sol local que servis de punt de reunió a la premsa periòdica.

En cambi subsisteix un departament, guardat per centinellas y que ostenta 'l rêtul de «Prisiones militares.»

Proposo una modificació de aquest rêtul.

Procuris en lo succesiu qu' en lloch de Prisiones militares digui Prisiones periodísticas, y tois estarem contents.

Lo missatge de la Lliga de Catalunya ha tret de quici als polítics de Madrid.

L'home públic que ha mogut més saragata, ha sigut sens dupte en Romero Robledo.

Es fama que un seu amich li deya: —Apreti D. Paco, que ja t'è un altre ninot de Gracia.

Hi ha hagut qui ha demanat que s'exigis responsabilitat criminal contra 'ls firmants del missatge.

Pero en Martos ha exclamat: —Senyors, es precis distingir entre 'ls presiris y 'ls manicomis.

De manera que la capital del futur comtat de Barcelona en Martos la fixa a Sant Boy de Llobregat.

Pero 'ls catalanistas diuhen:

Quan nos tractan de boigs, no fan més que afavorir-nos. Ja ho diu lo ditxo: «Los boigs fan bitllas.»

Estich entusiasmât.

Lo rey D. Alfonso XIII ha comensat a treure 'ls ullals a Barcelona: ¡Quin honor per nosaltres!

Dos noticias de Berlin, tramesas pèl telégrafo, l'una darrera de l'altra.

«Al retirar Frederick III la firma del decret que prorogava las sesiones del Reichstag, en Bismarck ha dimisitit.»

L'altra:

«L'emperador Frederick ha passat una nit magnífica, dormint sossegadament.»

Ja s'coneix qu'è s'ya treure un gran pes de sobre. Nada menos que un canceller de ferro.

Lo Sr. Ferreras en lo Congrés ha dit que la missió

dels agricultors, no era la de ser látigo, sinó espuela del govern.

Ni espuela, ni látigo. Quan las cosas van bé, y las cullitas son bonas, son biftech.

Pero quan van malament y las cullitas son magres, son pallaringas.

Durant la inauguració del monument a Colon, vaig sentir lo següent diálech:

—Y ara? ¿Per qué no treuhen la bastida?

—No convé pas... a lo menos durant algun temps.

—Y aixó?

—Veurás; la conservan pèl cas de que Colon tingui rodaments de cap, que aixis podran baixarlo.

—Se suposa qu' en Martinez Campos formarà un nou partit.

—Y com se titulará?

—Partit del sant y senya.

—¡Magnífich! Un partit que avants de neixer ja 'l sant se 'n hi haurá pujat al cel. Pero y las senyas.

—Las senyas son mortals.

Un general exclamava dessora de un garrofer: —¡Si certas cosas que 's fan poguessen tornarse a fer!...

La visita que va fer en Sagasta al Cassino dels constitucionals va ser molt curta, y no va realisarla fins a la vigilia de anarse 'n.

Ab una mica més se 'n va, sense visitarlos. Casi hauria valgut lo mateix.

Perque en lo discurs que va dirigir als seus correligionaris, res de nou va dirlos.

«Avuy no parlo de política: quan surti del poder, tornaré a venir y llavors será l'ocasió.»

Es veritat: llavors será l'ocasió de parlar de reformas y promesas, que no han de realisar-se.

Dèu li ha donat a ne 'n Sagasta la eloqüencia per quan se troba en l'oposició y 'l talent per quan ocupa 'l poder.

Pero entenemnos: lo talent en mallorquí. Que vol dir gana.

Lo president de la República francesa ha fet un regaló a n' en Sagasta, consistent en un joch de café de rica porcelana de Sevres.

¡Home felis!

Las monarquias li regalán café y 'ls terrossets de sucre y las Republicas las tassas.

Y ell fa com las papallonas, divaga de flor en flor y passa llargas estonas en las que fan més olor.

Y en las que tenen més sustancia.

Lo qual no es vers; pero es veritat.

Bè pèl bisbe de Lleyda. Ultimament ha prés la resolució de no anar a confirmar als xavalets de Guissona, mentres no desaparegui una escola laica establerta en aquella localitat. Ningú hi guanya més que 'ls noys y noyas de Guissona que s'estalvian una bofetada. ¡Oh y ab la furia que 'ls la daria, haventhi com hi ha una escola laica!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1. XARADA.—Ma-llor-qui-na.
- 2. ENDAVINALLA.—Fum.
- 3. TRENCA-CLOSCAS.—Teodor Bonaplata.
- 4. ROMBO.—

M
PEP
PALAS
MELANIO
PANIS
SIS
O

5. GEROGLÍFICH.—Com més se beu, més set se té. Han enviat totas 5 solucions los ciutadans Miranús, Gardenia y Pepet dels llops; n' han endavinadas 4 P. M. T. y Pau de l' Orga; 3 Ego Sum y J. T. Anguila y 2 no més Pep Martra y J. Sapetti.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Jani Jolup, Fill del Marangy, J. T. Anguila, Petrus, General Baker, Tribulacions, Capella S., F. Pons y C., Amadeu, D. Dinamita, Rosa Xala, Bartomeu Ca, Noy del Cabo Guixa, Un Mazzantinista, Marangy, Pep Ramogosa y Peret Maco.—Lo que 'm envian no fa per casa.

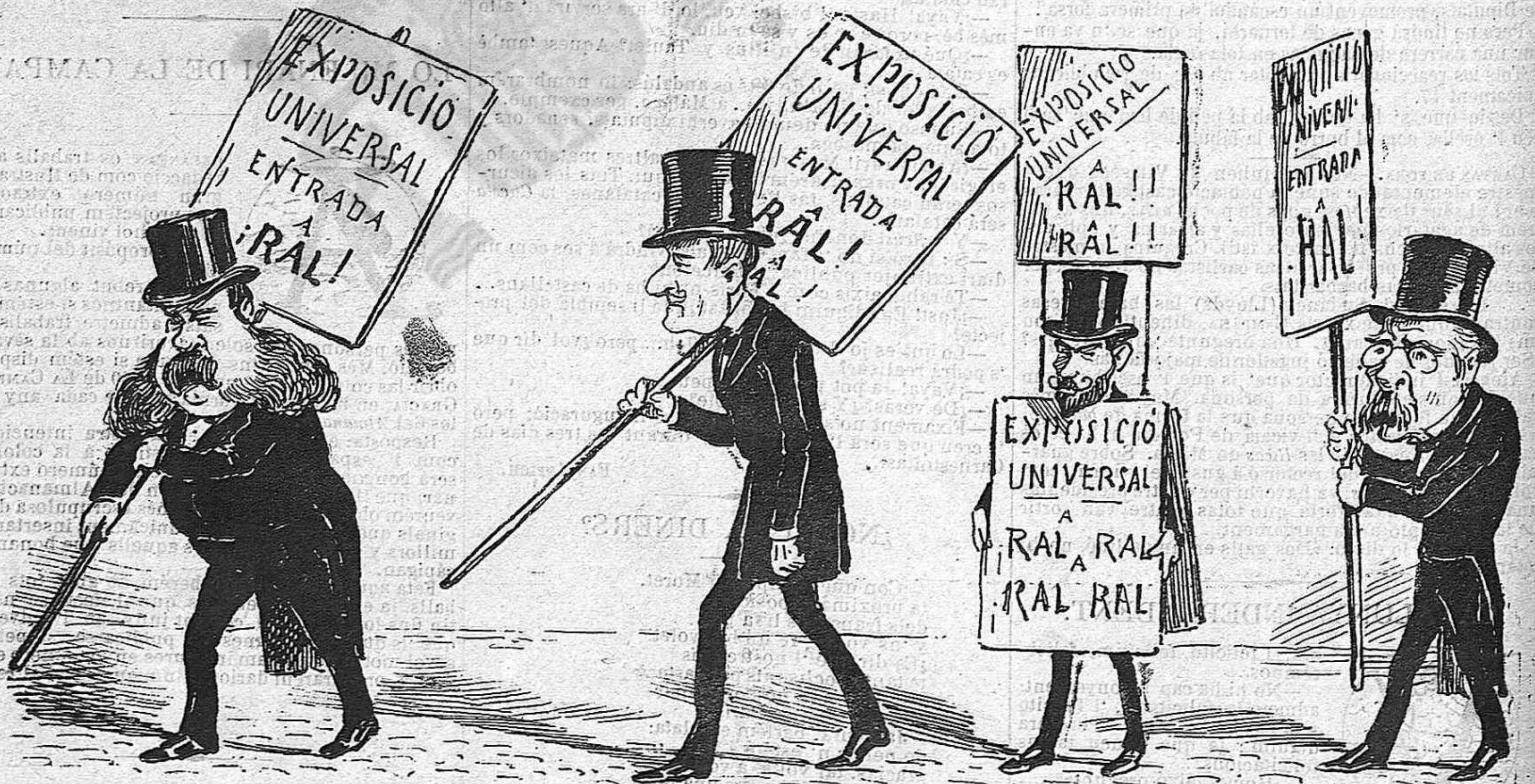
Ciutadans Ego Sum, Pau Pelgrim, Sadas y Bossu, Pelarinas, L. Lopez y Lopez, A. Gibert, J. Uson, J. P. de Vidreras, E. Burgay, Pep Martra y Janet Tafoy.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá Paco Campin: La poesia no es del género propi pèls nostres periòdics.—J. M. Bernis: La de aquesta senmana no 'ns serveix.—Dr. Tranquil: Lo que 'ns envia va bé.—A Rossell: Lo sonet es massa desembossat: l'altra composició queda acceptada.—R. S. (Cornella): Li agrahim la invitació; pero 'ns es impossible assistirhi.—Segimon: Va bastant bé.—R. Roura: Hi ha fragments que 'ns complauchen; pero en general la poesia es massa diluida.—Fonio Dedin: No fila prou bé.—D. Casals: La poesia a que 's referen no recordem haverla rebuda.—Amorosa: Los versos estan mal acentuats.—J. Cap: Gracias pèl bon recort.—F. de P. Juanico: Los versos estan plens de ripis y 'l pensament es massa desembossat.—Lluís Salvador: L' articlet sense ser nou va bé; lo sonet no fa.—Un Tarrasench honrat: Quan se necessita un favor de una persona se li demana; pero demanari insultantia es la manera menos propia de conseguirlo. Angel de la Guarda: Lo que 'ns remet es molt incorrecte.—Panxa-contenta: Aprofitarem l' acudit.—J. Puig cassanya: La composició està ben versificada; pero es tan verda!...

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

DEBERS DE LA COMISSIÓ EXECUTIVA DE LA EXPOSICIÓ UNIVERSAL.

Ja que tots deixan en banda la gran Exposició,

que surti la comissió pèl carré a fer propaganda.